افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مبـــاد بدین بوم و بر زنده یک تن مـــباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com afgazad@gmail.com

Social	اجتماعی

فرستنده: الحاج داکتر امین الدین سعیدی

۲۲ مارچ ۲۰۱۴

د پروفیسر عبدالله بختانی خدمتګار پیغام

ډاکتر مولوي محمد سعید سعید افغاني ۲۹ م تلین په مناسبت

افغانستان – کابل خیرخانه – دریيمه برخه – خدمتګار کتابخونه.

د ۱۳۹۲ د جدی ۱۵ مه - د ۲۰۱۴ کار د جنوري ۶ مه

زړه ته را تیر ګران وراره امین الدین سعیدي !

السلام علیکم و رحمة الله و برکاته

د خپلو وروڼو او کورنیو سره د آخري زماني له فتنو څخه په امن او امان کي سعید او مسعود و اوسئ.

څو ورځي د مخه، ستاسو خور یي (ښاغلي معراج الدین شمس) په تیلفون کي راته وویل چي تاسو د خپل پلار جناب ډاکتر مولوي محمد سعید سعید افغاني ۲۹ م تلین ولمانځئ !

الله پاک تاسو ته خیر او برکت درکړي.

دې زیري سره زما په ذهن کي د ډاکتر مولوي صاحب د خاطرو او ناستو پاستو ډیري خاطرې را تداعي شوې چي ځیني به یي څرګند کړم.

زما هغه دوست او آشنا د کابل له عربي دارالعلوم څخه فارغ شوي او همهلته استاد و.

زه په پښتو ټولنه کي د زیري د ژبنی او ادبي اوه نیزې جریدې مسئول چلوونکی وم.

د جریدې د قلمي مرستندویو لیکوالانو په ډله کي سر بیره پر هغه د یاد شوي دارالعلوم ګڼ شمیر شاګردان هم وو.

عبدالهادي هدایت، عبدالوکیل صداقت، محمد یونس خالص، محمد موسی شفیق، محمد ګلاب ننګرهاری، محمد اکبر معتمد شینواری، مطیع الله چمبیلی.

کله چي بیا هغه په ننګرهار کي د هډې د نجم المدارس مدرس او سر مدرس (مدیر) شو. زه د مشرقي ولایت د مطبوعاتو او د ننګرهار ورځپاڼي د مدیریت مرستیال او بیا مسئول مدیر وم.

هلته سعید افغانی یوازې پخپله د « ننګرهار » مجلي او ورځپاڼي ته خپلي لیکني نه ورکولي، بلکه د مدرسي نور شاګردان یي هم لیکوالۍ او شاعرۍ ته هڅول. او دې کار یي دومره پرمختګ وکړ چي زما په مشوره، د هډې د مولانا نجم الدین آخوندزاده د ژوندانه او کارنامو په برخه کي د یوې پروژې په توګه د مدرسي ګڼو شاګردانو ته مشخصي

وظیفي وسپارلېږ یعني د (هډي صاحب) د دقیقي هر اړخیزي بیګرافئ د ترتیبولو بنسټ یي کېښود او څارنه یي کوله چي بیا د خدمتګار له خوا د یو کتاب په ظرفیت دا کار پر مخ ولاړ..

زما یادیږي چي مولوی سعید افغانی لس کاله د نجم المدارس مدیر پاته شوي دی. په دې موده کي د مدرسي د تدریسي او اداري چارو د پرمخ بیولو تر څنګ یي هلته د لیکوالئ ادبي نهضت هم پاللي او سمبال کړی دی. او په همدې حواله زما او د هغه تر منځ ادبي، علمی تولنیز او شخصي روابطو هم ورځ په ورځ د وروروئ سویې ته ارتقا کړي ده.

کله چي مولوی سعید افغانی د لا لوړو زده کړو لپاره مصر ته ولاړ، هلته یي د الأزهر په پوهنتون کي د تحصیلي مشغولیت سره قلمي کارونو ته هم اړم شو چي په دې لړ کي په عربي ژبه د خواجه عبدالله انصاري او سید جمال الدین افغان په باره کي د دوو څېړنیزو کتابونو لیکل او چاپول لوړ ارزښت او درنښت لري. او د هغه په دې مهم کار، د هغه د یو دوست او ورور په توګه زه هم نازیدلی یم او کله چي وطن ته راغی بیا زما په غوښتنه یي دوهم یاد شوی کتاب یي په پښتو وژباړده او بیا چاپ شو.

هغه بیا په څېړنیزو سیمینارونو کي فعاله برخه اخستله او ډیر ځله به په ډیرو مسائلو کي زمونږ دواړو یو شان دریځ و.

د علمي فعالیتونو او لیکنو ترڅنګ هغه به تل د وطن او ملت مسائلو ته پوره توجه کوله.

هغه د ژوندانه په وروستیو مرحلو کي هم د شخصي، هم د ملي او وطني منازعاتو د حل لپاره «سوله او تفاهم» مهم ضرورت باله. ددې نظر د خپرولو لپاره یي هم په شفاهي توګه او هم د مقالو په بڼه ډیر تبلیغ کاوه او هڅه یي کوله چي خپله نظریه هر چاته ورسوي. ما یي هم ددې نظر تایید کاوه.

او بې سببه نه ده چي ما دهغه د بیوګرافئ رساله چي ما لیکلي وه (د سولي او تفاهم مبلغ دوکتور سعید افغانی) نوملي ده. ځکه چي زه پخپله اصولاً او اساساً یوازې د خپلو خلکو او هیواد په کچه نه بلکه په انساني ټولنو کي د ټول انسانیت لپاره په ټولو ذات البیني پرابلمونو کي د (عدم تشدد) ملاتړ او لار روی یم.

ما دجناب فخر افغان خان عبدالغفار خان بابا په لاربښودنه د خدایي خدمتګارئ نظریه منلي ده. ددې نظریي د عملي کولو په لاره کي باید خدایي خدمتګار په عدم تشدد وجلیږي او یو انسان باید پرته له کومي طمعي د بل انسان خدمت وکړي...

ګرانه سعیدي صاحب !

زما دوست، آشنا، ملګری او ورورو ستاسو پلار دې الله پاک وبښي، د هغه را سره ډیري خوږي خاطري دي، څو بیلګي مي یي درته ولیکلي، اوس زړه مي غواړي چه دعدم تشدد دانساني احساس په ارتباط خپله یوه بله خاطره درته ولیکم:

که دې په یاد وي زه څوکاله دمخه، هملته، جرمني ته، ستاسو د اوسیدو ښار (کولن) ته، په جرمني کښي «دافغانستان دفرهنګي ودې ټولنې» په بلنه، دوه کاله سرپه سر، دهغوی له خوا جوړو شوو سیمینارونو ته بلل شوی وم.

په هماغه مهال ترسیمینار وروسته، بیا دښاغلي جمال ناصر پرهیز په بلنه دیو څو ورځو لپاره د « اوګسبورګ ښار» ته هم تللی وم.

له هغي خوا د نوموړي جمال ناصر او دهغه د ورور امیر کروړ پرهیز په ملګرتیا د هغوي په موټر کښي بیرته در روان وم.

په لاره کښي یو څه ستړی هم شوم او لږ څه د کوزیدو طبیعي ضرورت هم محسوس شو.

یو کافي سره کښیوتو.

آسمان شین، هوا معتدله او لمر دخپلو وړانګو سره د ملایمي تودوخي مهرباني هم کوله.

دکافي سره جوخته یوهه لویه کرونده وه.

ماوې: دغسي به تیر شوو.

په کرونده کښي دشړشمو د بوټو غوټۍ د پنځیدلو په حال کښي وي، او زمونږ دبختان کلی، ان زمونږ پخپلو وړو کوړکیو پټیو کښي داسي غوټۍ یي را یادولي هوا نوراني او معتدله وه.

دکروندي په شاو خوا سرک باندي مو « ننګرهاری چکر» لګاوه.

له مخامخ خوا څخه یو تن، چه ډیر عادي کالي یي په غاړه وو، خپل یو غټ سپي سره راروان و.

زه له وړوکتوب څخه، له « مار » او « سپي » څخه ډیر ډایرم.

دسپي دیري جلب دهغه د خاوند په لاس کښي و. مګر سپی ډیر غټ و، نو ځان مي د سرک په دي بله غاړه کړ.

سړي سلام واچاوه او د روغبړ تمایل یي وښود.

دري واړه ودریدو لاسونه مو سره ورکړل.

امیر کړوړ په جرمني ژبه ډیر ښه پوهیږي.

دهغه دخبرو له ترجمي څخه زه دومره پوه شوم چه زما په باب یي وویل: «دی دافغانستان لوی لیکوال، شاعر او دانشمند دي»

دهغه سړي توجه ماته ډیره شوه.

دسپي واګی یي کلک نیولی و. ماته را نژدې شوه. ویې ویل:

زه ستاسو په لیدو ډیر خوشحاله شوم سمدستي ځم زما میرمن راته منتظره ده.

هغه روان شو سپي یي لکۍ خوزوله مونږ خپلو کښي سره وویل:

کور به یې چیرته لیرې وي میرمن یی لار څاري وو.

مونږ د کروندي چار چاپیره چکر ولګاوه. چه بیرته د کافي مخي ته ورسیدو وموليدل چه له لوی واټ څخه، دموټرله خوا څخه میره او میرمن زمونږ خواته راځي.

تر روغبړ وروسته سړي وویل:

دا زما میرمن ده.په موټر کښی ناسته وه. (لږموسکی شو) اوس می سپی په موټر کښی کښیناوه او دامی راوستله چه تاسو سره معرفی شی.

هغه د جرمنی دیو ښارنوم واخیست او وایی ویل:

مونږ دواړو دهماغه ښار د پوهنتون دحقوقو د پوهنځی استادان یو..

مونږ دری واړو تعارف امیر کروړ ورته وکړ.

هغه زما په اوړو لاس کښیښود. ویی ویل: اجازه ده چه زه له تاسو څخه یوه پوښتنه وکړم؟

ما وویل: مهربانی وکړه!

هغه: ولی ستاسو په هیواد کښی افغانان انسانان وژنی؟

ما: ستاسو دغه پوښتنه سمه نه ده: زما بدعادت دادی چه زه دغلطو پوښتنو ځواب نه ورکوم.

هغه نو لطفاً تاسو زما د پوښتنی غلطی راسمه کړی!

ما: که داسی وای: ولی انسانان انسانان وژنی؟ نوما به خپله رایه څرګنه کړه وای.

هغه: ما خپله هغه پوښتنه بیرته واخیستله او همداسی چه تاسو و ویل زه درنه پوښتنه کوم:

ولی انسانان انسانان وژنی؟

ما: مهربانی وکړی تاسو دواړه میره او میرمین ماته غوږ شی!

دنن څخه زیات وکم دوه زره کلونه دمخه، دفلسطین په (ناصره) نومی کلی کښی، یو ځوان راپا څید خپلو خلکو ته یی سمه لارښودله.

هغه به ویل: ځوک مه وژنی! ځوک مه وهی ان تردی که چا په څپیره ووهلی هم مه په قاریږی او دخپل مخ دابله خوا ورته واړوی چه...

تاسو دهغه انسان نوم پیژنی؟

هغه : هو !عیسی

ما : ښه، ترهغه زیات وکم شپږ سوه کاله ورسته، دعربستان دشګلن هیواد دمکی په ښارکښی یو ځوان دخلکولارښود شو. هغه به هرچاته ویل:

څه چه دی پرځان پیرزوی هغه پرنورو هم پیرزو کړه او څه چه دی پرځان پیرزو نه وی پربل یی هم مه پیروز کوه!

تاسو ددی کس نوم پیژنی ؟

هغوی دواړو په یو غږ

هو ! محمد

اوس زه تاسو دواړو نه پوښتنه کوم چه نور خونور، که یوازی ددغو دواړو سترو انسانانو یوازی همدا یوه یوه خبره ، ددی زمانی انسانان په زړه ومنی او عمل پری وکړی، بیا به انسانان انسانان ووژنی؟

دواړو په یو څه ملایم ژړه غونی غږ: نه نه هیڅکله نه!

میره زما لاسونه ښکل کړل میرمن یی هم زما په لاسونو پریو تله لاسونه یی ښکلول او اوښکی یی پری څڅیدلی.

په هغه رحمانی انسانی فضا کښی، پنځه واړه ډوب شوو چوپه چوپتیا خپره وه او یوبل ته مو دانسانی مینی او محبت په نظر کتل. لږ شیبی ورسته هغه شخص و ویل:

زړه مونه کیږی چه درڅخه بیل شو. خو د خپل کور دلیریوالی اوضروری کارونو دلرلو لاامله معذرت واړندی کوو او رخصت غواړو.

دهغه جنتی هوا او روحانی فضا دپرتم په درنښت کښی، د دواړو خواوو څخه خبره چور هیره وه چه یو تربله آدرسونه او دتیلفونونو نومری یا ویزیت کارتونه ورکړو یا و اخلو !

ګرانه ډاکټر سعیدی !

که کولی شی لطفاً تاسو او د ډاکټر مولوی سعید افغانی صاحب دتلین مراسمو ښاغلی برخه وال، دانسانی کرامت د وروولی، مینی او محبت زما دغه پیغام همله‌ته، نور انسانانوافغان، جرمنیانو او نورو ته زما له سلامونو او نیکی هیلو سره ورسرویی!

خلکو ته ووایی چه دبشریت دتمدن دساتلو او لاپنځولولپاره دسولی، تفاهم او عدم تشددپربنادی استعمار، استثمار، استعباد او استحمار دودونه او درواجونه دی پریږدی او دانسانی ورورى برابری پیرزوینی ، مینی، محبت او همکاری لاری ولټوی او خپلی یی کړی.

کیدی شی چه تاسو ونه وایی بل څوک به راته ووایی:

ته ساده یی! ددی خبریو زمانه تیره ده

زه به ورته ووایم، دتاریخ دټولومرحلو په نسبت ، همدا اوس ددغو خبرو ضرورت زیات دی.

ځکه چه اوس دتشدد وسایل ترهربل وخت هم زیات شوی ، هم عام شوی، هم خطرناک شوی دی. نو همدا نن یی باید مخنیو وشی .

همدا نن اوترسبا پوری نورهم ناوخته کیږی، زه یی هم نن ډیر ضرور بولم مهربانی وکړی اوسبا ته یی مه پریږدی!

که څه هم زه دعلامه اقبال خبره :

غمه ام از زخمه بی پرواستم

من نوای شاعر فرداستم

اود سید حسن خان حسن شپون په وینا:

زه دنن ورځی شاعر نه یم پوهیږم

زما نه رسوی غږ ترغوږه پوری

و ما توفیقی الاباالله علیه تو کلت والیه انیب

والعل الله یحدث بعد ذالک امرآ

والسلام علی من اتبع الهدی

ستاسو خدمتګار

پروفیسر عبدالله بختانی